

VISST VILL JAG LÄRA KÄNNA GUD... MEN HUR?

Seminarium, OAS konferensen, Borås, 2009, Micael Nilsson

Frågan är förstas oerhörd. Var ska vi börja? Och hur ska vi kunna avsluta?

Låt oss börja tryggt. Låt oss börja hos Jesus. I en fantastisk text, som många av oss älskar säger Jesus till sina lärjungar, Joh 14:1-6: "Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är. Och vägen dit jag går, den känner ni." Tomas sade: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen? Jesus svarade: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."

"Känn ingen oro." Vi lever i en värld full av oro. Varje dag möter vi nya nyheter, rapporter om läget i världen. Rapporter som alltför ofta vattnar vår oro. Vi oroas för ekonomin, för arbetslösheten, för nya sjukdomar med nya namn och för miljö och klimatförändringar. Vart är vi på väg? Hur ska det gå för oss? Hur ser framtiden ut?

Vi kan inte ens föreställa oss en tillvaro utan oro. Och ändå säger Jesus: - Känn ingen oro.

Vad tänker du om det? Att det är omöjligt? Att det verkar naivt? Eller är det kanske hoppfullt. Att Jesus talar om någonting annat. Om ett annat slags liv än det vi känner. Och inte bara talar han om det, han inbjuder också till det. Och nyckeln ligger förstas i de ord som följer: "Tro på Gud, och tro på mig." Nu kunde vi gå vidare och djupare, men låt oss istället stanna upp och dra några slutsatser.

För det första: Det finns ett annat slags liv än det liv vi lever. Ett liv i vila. Att vi inte lever det livet, åtminstone inte så helt som Jesus uttrycker det, betyder inte att det är omöjligt. Det betyder bara att vi inte är där än. Men Jesus verkar mena att det är möjligt. Jesus menar alltså att vi har mer att upptäcka.

För det andra: Vägen dit är tron på Gud. D.v.s. inte bara tron på Gud, så som ett teoretiskt försanthållande, utan tron på Gud som en grundläggande och genomträngande relation. **Det är tron på Gud som förändrar oss så att vi mer och mer börjar leva Jesu liv.** Jesus uttrycker samma sak i ett annat bibelsammanhang när han säger, Matt 4:19: "Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare."

Det är otroligt att så få ord kan bära så mycket sanning. Den första meningen är i fyra korta ord en definition av vad kristet liv är. Det viktigaste ordet är ordet "mig". Vi är kallade in i en relation med Jesus själv. Kom till mig. Jesus sa: - Följ mig. Kärnan i den kristna tron är en relation. Det är du och det är Jesus.

Orden "kom och följ", är ditt gensvar på hans inbjudan. **Först kommer du.** Det är ditt ja till Gud. Har vi inte sagt ett tydligt ja till personen Jesus Kristus, som vår Herre och Frälsare, så är det där vi måste börja vår resa. Först kommer vi, sedan följer vi.

Ordet "följ" handlar om resten av ditt liv. Ordet "följ" visar vem Jesus är för dig, nämligen din Herre, den som vet vägen och som är i kontroll.

Jesus sa, Joh 14:21: "Den som har mina bud och håller dem, han älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min fader, och jag skall älska honom och visa mig för honom." Jesus säger alltså att detta att följa och att älska är en och samma sak.

Tillbaka till Matt 4:19: "Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare." Lyssna noga: **"Jag skall göra er..."** Du behöver inte förverkliga dig själv, vad det nu är. Han skall göra dig... till det du ska vara. Jesus lovar att förändra dig, om du bara kommer och följer. Ser du det? Det här är gången. Det här är Guds idé. Du kommer. Du följer. Han förvandlar.

Alltså: Det finns ett annat slags liv än det liv vi lever och vägen dit är tron på Gud. Tron är en relation som förändrar oss i takt med att den utvecklas.

Därefter fortsätter Jesus med att tala om himlen, och om hoppet, och om rum som är berett. Vi hör längtan i Jesu röst när han talar om att han vill att vi ska vara där han är. Vi tycker att det dröjt länge. 2000 år har gått. Å andra sidan, om det tog Gud sex dagar att skapa den här världen, som blev så vacker, och om han nu har förberett en annan värld i 2000 år, så se till att du inte missar den.

THOMAS FRÅGA

Låt oss nu se på Thomas fråga. Den är mänsklig. Från Jesus, som ser allt så klart och vackert, landar vi nu hos en enkel lärjunge. Vad känner vi inför alla dessa hissnande perspektiv? Vi kanske famnar i luften när vi försöker få tag på dem. Åtminstone jag kan lätt förstå Thomas fråga: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?"

Det är lärjungens fråga. Det räcker inte med att besvara frågan vad, eller varför, precis som om den kristna tron vore ett ämne jag kan intressera mig lite lagom för, som ett intresse för livsfrågor och filosofi i största allmänhet. Menar jag allvar med Jesus måste jag tillslut också ställa frågan "hur". Hur följer man honom? Hur lever man ut ett kristet liv i vårt land idag? Hur kan jag tjäna Gud?

Så länge jag minns har jag längtat efter Gud. Fast jag inte alls är uppvuxen i en kyrklig miljö eller i en kristen familj minns jag att jag längtade efter Gud, redan som ett litet barn. Och jag minns så väl den där dagen när jag började be. Det var något heligt som hände. Jag minns att jag var ensam hemma. Jag minns platsen jag stod på i vårt vardagsrum. Jag öppnade munnen och försökte försiktigt formulera en bön och jag minns att jag upplevde så starkt att någon också lyssnade. Det gick några år. Jag började gå till missionskyrkans ungdomsgrupp uppe i Sunne i Värmland, och en kväll, i ett så kallat väckelsemöte, i ett gistet gammalt tält långt inne i de djupa skogarna bad jag min frälsningsbön: - Gud, jag vill vara ditt barn. Förlåt mig mina synder. Kom in i mitt liv. Och jag minns att Han var där igen. Och alltsedan dess har jag burit omkring på Thomas fråga, på lärjungens fråga: - Herre, jag vet inte vart du går. Hur kan jag då känna vägen?

Jag vill lära känna Gud. Jag har ingen högra längtan med mitt liv. Men hur... hur lär man känna Gud?

Jag gissar att den som väljer ett seminarium med den här rubriken delar min längtan. Men jag gissar att du också känt av frustrationen ibland. Att vilja å ena sidan, men att å andra sidan också ibland få möta det Paulus mötte hos sig själv, Rom 7:15: "Ty jag förstår inte mitt sätt att handla. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag avskyr, det gör jag." Fast vi vill lära känna Gud händer det att vi snärjer in oss i oss själva. Vi tar våra beslut, uppsöker förebedjare, går till bikt, lovar Gud att börja om, ber Gud att börja om, osv. Men ibland hamnar allt i en stor tung besvikelse på oss självas, för att vi så många gånger glömmer våra löften, för att vi så ofta väljer vår egen bekvämlighet, för att vi så lätt hamnar i gamla tråkiga hjulspår. Jag gissar att du söker lite hopp, kanske lite tankereda och kanske hjälp med lite vägledning. Låt oss se om vi kan hjälpa varandra med det.

VAD ÄR DET EN AGNOSTIKER EGENTLIGEN PÅSTÅR?

Mellan gudstron och ateismen hänger en tredje ism, nästan i tomma intet, nämligen agnosticismen. En agnostiker förnekar inte Guds existens, som en ateist gör, men han säger att vi inte kan veta om det finns en Gud eller inte. D.v.s. han säger inte bara att han själv inte

vet. Han säger att man inte KAN veta. Agnosticism är nämligen en slags trosuppfattning, som slår fast att man ingenting säkert kan veta. Då skulle man ju vilja fråga: Hur vet du det?

Jag kan följa resonemanget en bit på väg. På ett sätt är det sant, också ur ett bibliskt perspektiv att vi inte kan lära känna Gud utlämnade åt oss själva. Vi kan förstås ana Gud. Paulus säger något mycket intressant när han talar till folket i Aten i Apg 17:26-27: "Av en enda människa har han skapat alla folk. Han har låtit dem bo över hela jordens yta, och han har fastställt bestämda tider för dem och de gränser inom vilka de skall bo. Det har han gjort för att de skulle söka Gud och kanske kunna treva sig fram till honom - han är ju inte långt borta från någon enda av oss."

Det finns ärligt sökande människor överallt. I vår längtan kan vi liksom treva oss fram mot Gud. Vi kan ana Gud i naturen, eller när vi håller ett nyfött barn i våra armar, och i kärleken och omtanken osv. Gud är inte långt borta från någon av oss. Och ändå säger Bibeln att vi aldrig själva helt kan förstå vem Gud är, Joh 1:18: "Ingen har någonsin sett Gud. Den ende sonen, själv gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss."

Det här är historien, den bibliska historien. Gud skapade oss alla för att leva i gemenskap med Gud själv. Men människan bröt med Gud och vände Gud ryggen. Vårt eget uppror förblindar oss, så att vi inte kan se Gud, fast han inte är långt bort från någon av oss. "Du, o Herre, har skapat mig till dig, och mitt hjärta är oroligt, till dess det finner ro i dig", skrev Augustinus, och fångar både det vackra och det tragiska, både det att vi är skapade för att ha gemenskap med Gud, men också att vi valt bort den gemenskapen och gått vilse i oss själva. "Vem är du som uppfyller hela mitt inre med din frånvaro", skrev nobelpristagaren Per Lagerqvist till sin barndoms Gud, som han försökt lämna bakom sig. Men kvar fanns tomrummet.

Så... utan Gud kan vi inte lära känna Gud. Alla våra egna tankar om Gud blir fragment, gissningar och aningar.

Alltså är vi i behov av hjälp. Vi behöver uppenbarelse. Vi kan inte förstå vem Gud är, utan Gud.

Och det är just där agnosticismissar målet, d.v.s. om det nu finns en Gud varför då utgå från att Gud är stum, eller ännu värre ointresserad? Det är verkligen inte vad Bibeln säger om Gud. Lyssna till några verser:

"Utan tro kan ingen finna nåd hos honom. Ty den som vill nalkas Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom." (Hebr 11:6)

Agnostikern säger att det är lönlös att söka Gud, eftersom vi aldrig kan veta något om Gud i alla fall. Hebreerbrevets författare skriver att det inte är lönlöst att söka Gud, för Gud finns och han lönar den som söker honom.

"Jag vet väl vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens, till att ge er en framtid och ett hopp. Och ni skall åkalla mig och gå och be till mig, och jag vill höra på er. Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni frågar efter mig av hela ert hjärta. Ty jag vill låta mig finnas av er, säger Herren..." (Jer 29:11-14) Gud vill låta sig finnas.

VEM SÖKER VEM

Inte nog med det. Jesus vänder på perspektivet. Lyssna, Upp 3:20: "Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig." Vem är det som söker vem i den här bibeltexten? Jo, det är Gud

som söker, och det är du som är eftersökt. Visste du att du är eftersökt? Har du upplevt det någon gång?

I Bibeln är det Gud som är den store sökaren. När den första människan gått från Gud är det Gud som ropar först: - Adam, var är du? Och det ropet ekar genom mänsklighetens hela historia. Gud söker. Gud klappar på dörren, och din längtan är i själva verket ekot av Guds bultande. Faktum är: du skulle inte längta om inte han bultade. Du skulle inte söka Gud om inte Gud först sökt dig. Bibelns mest centrala vers säger, Joh 3:16: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv." Med andra ord, så älskade Gud att han inte kunde sitta kvar i sin perfekta himmel och se den värld han skapat gå förlorad. Så älskade Gud att han kom själv. Så älskade Gud att han att han sökte oss, också när det kom att kosta honom det yttersta, sin Sons liv.

Och det här är utgångspunkten. Frågan är faktiskt inte hur vi tillslut ska lyckas treva oss fram till Gud. Utgångspunkten är en Gud som i Bibeln beskrivs som en älskande Far, som vänt sig till människan för att söka efter henne, och som längtar efter att få ha gemenskap med henne. Gud är inte långt borta, säger Paulus.

Var är han då? Det frågade en skeptiker också. Inför någon av alla världens katastrofer ställde han frågan till sin kristne vän: Var är Gud i allt som sker? Ta bort de tre första orden i din fråga och du har ditt svar, svarade hans vän, nämligen: i allt som sker. Där är Gud.

Här är Gud. Så hur kan vi öppna dörren mot den Gud som bultar på den?

VAD ÄR DET ATT KÄNNA GUD?

Jag ska snart komma tillbaka till frågan, men först kanske vi skulle beröra en annan viktig fråga, nämligen den här: Vad är det att känna Gud? Vi har i alla våra andliga traditioner haft så många olika ideal och idéer omkring detta. Den som känner Gud är den som är friast i sin lovsång, den som ber högst, den som ber tystas, den som har slips eller den som inte har slips, den som tillhör vår kyrka, den som gått på rätt bibelskola... Så dumt. Jag skulle istället vilja att du just nu tänker på någon människa som du uppfattat som någon som verkligen känt Gud. Vad var det i hans eller hennes liv som berörde dig. (Samtal om detta, bikupor, 5 minuter.)

Jag vet inte vad vi sagt till varandra under samtalet, men jag anar det. Så här läser jag i Dan 11:32, orden handlar om bedrägligheten i den sista tiden, "Och dem som har kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt avfall, men de av folket, som känner sin Gud, skall stå fasta och hålla ut."

Att känna Gud handlar om mognad, om fasthet och om att alltmer bli likt Jesus själv. Vi talar alltså inte om bara boklig kunskap. Vi talar inte heller om hur man uppför sig i olika andliga miljöer. Vi talar om att bli en mogen kristen, om att förvandlas och om allt alltmer bli som Jesus är.

Hur... det var ju frågan. Hur går det till? Jag föreslår fem minuters paus, bensträckning på stället. Därefter ska vi försöka närma oss frågan hur i mer konkreta termer.

(Pass 2)

LÅT ER FÖRVANDLAS

Visst vill jag lära känna Gud, men hur? Jag har försökt teckna en bild utifrån några grundläggande bibelverser. Den kunde sammanfattas med orden från Jer 29:14: "Jag vill låta mig finnas av er, säger Herren." Bibelns Gud kännetecknas av en öppen famn. Fadern i berättelsen om den förlorade sonen i Luk 15 öppnar sin famn för sin svekfulle men också ångerfulle son. Jesus dör på ett kors. Korsets siluett påminner om Faderns öppna famn. Än mer när vi hör hur den korsfäste ber: - Fader förlåt dem.

Bibelns Gud älskar hett. Bibelns Gud lönar dem som söker honom. I själva verket är Gud själv den store sökaren och du är den eftersökte. Vi är skapade för att leva i gemenskap med Gud. Den gemenskapen är oersättlig. Utan den kommer vi att ägna våra liv åt att fylla tomrummet med annat... utan att lyckas. Augustinus skrev: "Du, o Herre, har skapat mig till dig, och mitt hjärta är oroligt, till dess det finner ro i dig"

Så nu till frågan "hur"? På ett sätt är den redan besvarad i Jesu ord: - Kom och följ mig. Först kommer du till Gud, sedan följer du honom - resten av ditt liv.

"Kom" är ett ord för vad det är att tro. Ett annat bibelord uttrycker samma sak med orden "ta emot", Joh 1:12: "Men åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn." Det finns två satser i meningen. Egentligen säger Johannes samma sak två gånger. Alltså berättar sats ett vad det är att "tro på hans namn". Att tro på hans namn är att ta emot honom. Tro är att öppna dörren när Gud bultar och säga välkommen in i mitt liv. Och när du gör det kommer Gud in i ditt liv. För Gud är inte långt borta från någon av oss.

Orden "följ mig" handlar om din nya livsriktning. Det är inte alltid så lätt att förstå hur man följer Jesus, eller ens vad det är att följa Jesus. Två andra centrala bibelverser hjälper oss en bit på väg, Rom 12:1-2: "Därför ber jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt."

Här om dagen slog jag på radion och mötte rösten av någon som kritiserade religion. Hon kritiserade religionernas "färdiga svar och förenklade lösningar". Jag tänkte: - Talar vi verkligen om samme Jesus? Jag är säker på att om det nu är någonting vi inte borde anklaga mannen på korset för så är det hans förenklade lösningar. Och hans kallelse: - Följ mig, är långt ifrån ett färdigt svar. För att kunna följa honom måste man förändras. Paulus beskriver hur det går till. Först frambär du ditt liv till Gud, sedan lyssnar du till honom så att dina tankar förnyas och då kommer du allt bättre förstå vad han vill, vart han går och hur du följer?

NÅDEMEDEL

Låt oss bli konkreta. Min fru är arbetsterapeut. Hon skriver ut hjälpmedel som hjälper människor att leva så bra det går efter en stroke. Gud vet att vi behöver hjälp. Bibeln är en slags hjälpmedelcentral. Kyrkan har kallat sina hjälpmedel för nådemedel. Med nådemedel menar vi konkreta hjälpmedel för att förstå, ta emot och leva vidare i Guds nåd. Olika kristna rörelser har sett lite olika på detta, men oftast har man i den lutherska traditionen med syftat på sakramenten och Ordet, d.v.s. Bibeln när man talat om nådemedel.

Jag vill lära känna Gud, men hur? Du kan använda dig av Guds nådemedel:

Dopet är ett nådemedel, och en hjälp för din tro. Dopet är en begravning där ditt gamla liv, dina synder och misslyckanden begravs. Dopet är också ett slags omklädningsrum. Du klär av dig det gamla och iklärt dig Jesus. Det är en konkret handling för att du behöver en konkret påminnelse.

Nattvarden är ett annat nådemedel. Gud vet hur svårt du har att ta emot, men äta, det kan du ju. Så använder Gud något så konkret som ett stycke bröd och en klunk vin, och så säger Jesus, när ni äter tar ni emot mig, och när ni dricker ska ni minnas mitt blod och vårt förbund. Det är gudomlig pedagogik. Med hjälp av detta konkreta får vi hjälp att ta emot Guds nåd i våra liv.

Det tredje nådemedlet är **Guds ord**. Du kanske har svårt för att höra Guds röst. Då har jag goda nyheter. Kulturministern lovade vid sitt tillträde att fler program på SVT ska textas, för att även de med hörselskador ska kunna följa med. Lyssna: Gud är textad! Eftersom vi har svårt att höra har Gud textats. Guds vilja finns i text, och du kan ta din Bibel, när du vill, läsa en vers och lyssna till Gud. Bibeln är inte vilken bok som helst, Hebr 4:12: ”Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger så djupt att det skiljer själ och ande, led och märg och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar.” Guds ord är levande. Först läser du boken, sedan läser boken dig. Sedan förändrar den dig. Du kan därför inte följa Jesus utan att läsa Bibeln. Åtminstone inte i längden. Bibeln är ett av Guds viktigaste verktyg för att göra sin vilja känd för dig, och för att förvandla ditt liv.

Bibeln är en **studiebok**. Den innehåller en lära. Bibeln är inte bara en citatsamling. Den har ett budskap. Bibeln är en lärobok. Moses säger, 5 Mos 32:2: ”Som strömmande regn är min lära, som daggen faller mina ord, som skurar över grönska, som duggregn över gräs.” Bibeln lär någonting om Gud. Ett sätt att lära känna Gud är naturligtvis att läsa vad Bibeln lär om Gud.

Men Bibeln är också **bönbok**. På det sättet är Bibeln och bönen kopplade till varandra. Bön är ett sätt att lära känna Gud. Det finns ingen levande kristendom utan bön. Ett sätt att närma sig frågan om hur man kan lära känna Gud är att helt enkelt fundera över vad som krävs för att du ska lära känna en annan människa. Vi samtalade om det där hemma. Ett viktigt ord som återkom var ordet ”ärlighet”. Utan ärlighet lär vi inte lära känna varandra. Jag har haft mycket nytta av Psaltaren. Psaltaren var Jesu bönbok. Psaltaren är en underbar bok, och den är absolut ärlig. Där lovsjunger människor Gud utifrån sin stora tacksamhet, men den vanligaste psalmen i Psaltaren är faktiskt klagovisan. Där kastar sig människor på Gud i sin desperation och förvirring. För vill man lära känna Gud på riktigt måste man be ärligt.

KYRKAN

Dop, nattvard, Bibel och bön. Det är hjälpmedel för den som vill lära känna Gud. Det finns nog minst tusen saker att säga ytterligare. Jag nöjer mig med tre. Först, kyrkan. Kan jag inte vara kristen utan kyrkan? Jo visst, på samma sätt som du kan vara: En student utan skola. En soldat utan armé. En sjöman på ett skepp utan besättning. En försäljare på en öde ö. En författare utan läsare. En tubaspelare utan orkester. En förälder utan familj. En fotbollsspelare utan lag. Eller en vetenskapsman som aldrig delar sina upptäckter med någon.

Min dotter sa något bra häromdagen. Vad behövs för att du ska lära känna någon?, frågade jag, med tanke på mina förberedelser. – Det är lättare, sa hon, om man känner någon annan

som känner personen och som kan introducera oss. – Tack, svarade jag. Det knycker jag. För mig hade hon nämligen just beskrivit en av Guds viktigaste idéer med kyrkan. Mycket av det jag lärt mig om Gud har jag lärt mig av andra människor. Både av deras berättelser, men kanske ännu oftare av deras liv. Vill du lära känna Gud ska du ge dig till kristen gemenskap, där du delar ditt liv, dina frågor och dina upptäckter med andra. Gud har nämligen valt att uppenbara sig själv genom kött och blod.

Glöm den romantiska idén om den perfekta församlingen. Sådana kyrkor finns inte. Inte på den här sidan av evigheten. Du kommer bara att bli besviken. Se istället kyrkan som en familj. Johannes skriver, 1 Joh 1:3: ”Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni skall vara med i vår gemenskap, som är en gemenskap med Fadern och hans son Jesus Kristus.” Johannes skriver inte att han har predikat för att människor bara ska få en ny religion. Han har också predikat för att de ska få nya relationer. Han säger något mycket, mycket djupt: ”... vår gemenskap... är en gemenskap med fadern och hans son Jesus Kristus...” Hur förstår du det? Jag tycker att det verkar som om Johannes säger att när vi har gemenskap med varandra, i Kristus, så har vi gemenskap med Gud.

ATT TJÄNA

Så några ord om tjänst. Vi lär känna Gud genom att tjäna Gud. Vår tid är så inriktad mot vad vi känner. Vi borde fundera mer omkring vem vi tjänar. Jag arbetade på en bibelskola. Jag minns en ung kvinna med många problem. Hon var så inriktad på vad hon kände och inte kände, kunde tro och inte kunde tro. Vi hade många samtal till lite nytta. Så kom en praktikvecka. Hon gjorde sin praktik i Klara kyrka i Stockholm, stod på Sergelsplattan en hel vecka och delade ut mat till människor som behövde. När hon kom tillbaka lyste det av henne. Hon var så lycklig. Hon hade fått hjälp att tränga ut ur sig själv och sin egen isoleringscell. Hon hade fått tjäna Gud och människor. Gemenskapen med Jesus är också en slags arbetsgemenskap. Det är så han kallar sina lärjungar. Jesus säger: - Kom och följ mig. I praktiken innebar det många möten med många människor och många behov. Jesus tog dem inte till öknen, i första hand, även om avskildheten också hade sin plats för Jesus och hans lärjungar. I första hand tog han dem till behoven. Och där, när de tjänar Jesus, och ser vad han kan i människors liv, förstår de vem han är. Och så kommer, efter kanske tre år, det där dramatiska tillfället där Jesus ställer frågan, Matt 16:13-18: "Vem säger människorna att Människosonen är?" De svarade: "Somliga säger Johannes döparen, men andra säger Elia och andra Jeremia eller någon profet." – "Och ni", frågade han, "vem säger ni att jag är?" Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens son." Då sade Jesus till honom: "Salig är du, Simon Barjona, ty ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min fader i himlen. Och jag säger dig att du är Petrus, Klippan, och på den klippan skall jag bygga min kyrka, och dödsrikets portar skall aldrig få makt över den."

Här är det. När Petrus tjänar Jesus upptäcker han vem Jesus är, och den upptäckten förändrar hans liv. Det skapar någonting starkt och fast, någonting klippfast, i den vacklande och temperamentsfulle Petrus. Detta är vad det är att känna Gud. Det är att förändras.

SMÄRTA

Det finns mycket mer att säga om detta, men jag ska bara säga en sak till. Att verkligen lära känna Gud är livets största äventyr. Ge dig ut på det. Ge dig hän åt det. Men en sak behöver du veta på din resa, den blir inte alltid enkel. Så här skrev Paulus, Fil 3:10-11: ”Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidanden, genom att bli lik honom i en död som hans - kanske jag då kan nå fram till uppståndelsen från de döda.”

– Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse... så långt, inte ett moln på

himlen. Kanske bryter vi vår läsning där, innan vi kommer fram till orden om att dela Herrens smärta. Så här skrev en av kristenhetens största profeter, Thomas A Kempis: *"Jesus har nog många som gärna vill dela hans himmelrike men få som vill bära hans kors. Många har han som vill ha tröst, men få vill ha del i hans lidande och vedermöda. Flera finner han som vill dela hans rika bord, men få som vill dela hans fasta. Alla vill gärna fröjdas med honom, få vill lida något för hans skull... Många prisar och ärar hans underbara verk, men endast få vill med honom bära korsets smälek. Många älskar Jesus så länge de inte kommer i beröring med några motigheter."*

Att verkligen känna Gud är att bli alltmer likt Jesus. Och det är att inte heller väja för lidandet och kostnaden, den dag mitt liv i hans fotspår visar sig bli en vandring mot strömmen. Å andra sidan, vad är egentligen alternativet. Vad är alternativet till att inte söka Gud, att inte försöka följa Kristus? Det finns inget bättre. Det kostar ibland, men frågan är väl inte bara vad det kostar, utan framförallt vad det är värt. När jag tänker på det vill jag också som Paulus att detta skulle vara min livsriktning: "Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidanden, genom att bli lik honom i en död som hans - kanske jag då kan nå fram till uppståndelsen från de döda."

AVSLUTNING

Jag ska avsluta det här studiet med att ta dig med till en annan samling. Vi befinner oss i en stor sporthall i någonstans i södra Sverige. Det är en ungdomskonferens, en påsk för några år sedan. Där är många människor samlade. Människor som söker Gud – och som finner Gud. En man kommer fram till mig: - *Får jag tala med dig?* Visst. Vi går åt sidan. Han berättar. Han är inte en kristen. Men han är tagen av något i atmosfären. Han kommer från ett muslimskt land, men har flytt från islamsk fanatism, suttit i fängelse i 6 år i Iran. Han vill veta. Vad är detta? Jag har aldrig upplevt detta förut. Jag får berätta. Jag får berätta som det är. Detta... detta är Gud. Detta är Guds Ande!

Han vill berätta mer. – *Ser du kvinnan där borta?* Mitt bland jeansklädda tonåringar står en kvinna i traditionell iransk klädsel, med svart med slöja över huvudet. Jo, hon märktes. Hon står där, mitt i mängden av människor som söker Gud. Hon står vid sidan av en jättestor högtalare med högljudd, ungdomlig lovsångsmusik. Men hon njuter. Hon sträcker sina händer i tillbedjan. Tårar flödar utför kinderna. - *Hon är min svärmor. Hon är kurd. Hon har varit i Sverige i några veckor. Hon hälsar på oss. Hon kan ingen svenska. Inte ett ord. Men hon är intresserad av Jesus. Kväll efter kväll har hon varit med på era möten. Hon förstår inga ord, men hon säger att hon bara älskar Jesus mer och mer.*

Vi avslutar vårt samtal. Men det har följt mig sedan dess. Förstår du detta? Hon förstod inga predikningar, inga sånger, inga ord. Hon bara stod där, mitt i denna Närvaro, mitt i denna atmosfär. Hon var inte arg på ungdomarna för att de var ungdomar. Hon bara njöt. Hon kom tillbaka kväll efter kväll. Hon ville inte sitta längst bak. Hon ville sitta längst fram. Och hon sa att hon älskade Jesus mer och mer. Vem kan förklara sådant? Men det för mina tankar till en speciell bibelvers: *Han skall förhärliga mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta.* (Joh 16:14) Vill du lära känna Gud, så är detta fantastiskt. Den heliga Ande är här för att leda oss till Gud. Han gör det på många sätt. När du läser din Bibel, när du ber, när du firar gudstjänst, lovsjunger eller har ett gott samtal i en kristen gemenskap. Steg för steg, som en slags soluppgång, förklarar Anden vem Gud är. Inte för att göra dig till professor i teologi i första hand, utan för att göra dig alltmer likt Jesus.

SIST, EN EFTERTANKE...

AMEN

Den dag jag blev en kristen
trädde jag för Herren fram.

Jag sa: - Gud visa vad jag måste lida
i denna värld av synd och skam.

Han sa: Din kropp kanske kommer att dödas
och lämnas att ruttna i ensamhet.

Vill du nu ändå följa mig?

Ja sa: - Amen... kanske det.

Kanske det, amen. Amen... kanske det.

Ja sa: amen... kanske det.

Jag är inte riktigt säker än.

Kan vi ta det en gång till?

Du sa min kropp kanske kommer att dödas
och lämnas att ruttna i ensamhet.

Det låter underbart Gud.

Jag sa: Amen... kanske det.

Men Herre, det måste väl finnas
andra sätt att följa Dig.

Jag skulle nog ändå föredra
att få sluta mitt liv i min säng.

Han svarade: - Ja, du kan nog komma undan
med spott och spe och med hån.

Vill du nu ändå följa mig?

Ja sa: Amen... i någon mån.

I någon mån amen. Amen... i någon mån.

Jag sa: I någon mån amen.

Jag är inte riktigt säker än,

Kan vi ta det en gång till ?

Du sa: Jag kan komma undan
med spott och spe och med hån.

Men Herre, jag har bestämt mig.

Jag sa: - Amen... i någon mån.

Sen satte jag mig ner för att tanka ett slag
och frågade lite förbrylt.

Men Herre, ditt ord har sagt om ditt folk
deras liv är av glädje fyllt.

Han sa: - Det är sant. Du behöver min glädje
för att bära den sorg jag bar.

Så vill du nu ändå följa mig.

Jag sa: - Amen... om några dar.

Om några dar, ja sa, om några dar, att då
då säger jag amen.

För jag förstår nog inte riktigt än.

Kan vi ta det bara en gång till?

Du sa: Jag behöver din glädje

för att bära den sorg du bar.

Jag tror jag förstått

och jag säger dig amen.

Amen... om några dar.

Han sa: - Lyssna, det är ej en timme jag ber
att vi ska tillbringa ihop.

En snabbmåltid med frälsning i glädjesås
eller en kopp kaffe med dop.

Det kostar dig.

Inte halva dig

men varenda liten del.

Så säg mig, vill du nu följa mig?

Ja sa: Amen...

nej det blir fel.

Jag är väldigt ledsen Herre, jag sa.

Jag skulle nog gärna följa dig.

Men när jag nu tänkt och funderat ett slag
tror jag ej religion är för mig.

Han sa: - Så glöm då all religion
och tänk på vad min Son har gjort.

Och säg mig se'n om du nu är man nog
att följa mig alltfört.

Är du man nog att se behoven?

Är du man nog att gå?

Är du man nog att bry dig om

den som ingen vill förstå?

Är du man nog att tala

när ingen lyssnar på din tuktan?

Man nog att kämpa i Getsemane

trots ensamhet och fruktan?

Är du man nog att stå kvar fastän

du blir förrådd av kyssar från en vän?

Är du man nog att vara tyst

trots att bespottare står på kö?

Och när grova spikar sliter i din kropp

är du då man nog att dö?

Är du man nog att ta smärtan

för att bära den likt ett smycke?

Är du man att älska världen nog

för att slita onskans makt i stycken?

Är du man nog för att följa mig?

Jag frågar dig igen.

Ja sa: - Herre, jag är rädd.

Men jag sa också amen!

Amen, amen, amen, amen!

Jag sa: O, Gud, jag är så rädd.

Men jag sa också amen!